

temették el ugyanott, amely napon 19 évvel azelőtt mint győzelmes vezér érkezett a városba. A sírja felett emelkedő díszes emlékoszlop felírása rövid, de sokatmondó szavakban fejezi ki az erélyi hős életét: «Harcolt a hazáért 1848—49-ben mint ezredes, a világszabadságért mint olasz tábornok».

A magyar légió tagjai közül sokan pihennek Szicília földjében. Pár évvel ezelőtt közös sírboltban helyezték el a hős magyar katonákat és kegyeletes szívek munkája, a Patróna Hungáriának carrarai márványból faragott domborműve a magyar vitézség örök emlékeztetőjeként öröközik felettük.

Ha a Trianon után felépített új határok súlyos mérföldköveket gördítettek is a szicíliai, a magyarországi és erdélyi hősi sírok közé, a halhatatlan eszmék, amelyekért hőseink együttes erővel küzdöttek és vérezttek, egyesítik őket a nemzet minden törekvésében. Tovább élnek utódaikban és tovább élnek történelmi nevük örökösében, a küzdő férfiakban és az új sorsalakulatok által frontvonalba állított tetterős asszonyokban, akik nemzeti tradícióikkal felvértezve harcolnak és dolgoznak Csonka-Magyarország szívében és a határokon túli árva Erdélyországban a magyar Jövendőért.

Hory Eteleka.

MAJÁLIS.

*Síkvidéki erdő, sűrű kerek erdő,
körülötte árok vagy afféle fertő,
pocsolyás csatorna. A vízében sás van
baj-sereget sejtő örök sugdosásban.
Tán azóta maradt suttogó szokása,
hogy itt volt sok kuruc s betyár bujdosása.*

*Ide bujtam én is, hogy senki se lásson.
Két kezem tarkómon. Fekszem egy tisztáson.
Nézem a felhőket. A szőlőhegy orma
idelátszik. Zöldül. Rajta játék-forma
emberkék s úgy látszik, csak játékból ássák.
Ki sejtene most a hegy nagy vajúdsát?*

*Ki tudja egy titán agya miket forral?
Egyszer csak előáll fürttel, musttal, borral:
megy a mámor malmán a nagy kerék föl, le
s nemzedékek lelke virágos lesz tőle!
Ez az óbor szintén az ő ajándéka:
ha ezt inná, csízként fütyülne a béka.*

*Tavas van s az erdőn minden pontos, rendes,
akár áll, akár jár, akár fut vagy repdes,*

figyelek fát, fácánt, lepkét, dongót, hangyát,
minden tudja színét, minden tudja hangját,
a csalogány-jütytől a szúnyogdongásig,
s egyik sem kíváncsi mit csinál a másik.

Rajzanak a színek, hangok mindenünnen.
Majális van, ünnep! Mi lesz ha megszűnnek?
Mint apám kirajzolt méheit fogdosom
a kasba kamaszként: úgy fogdosom mostan
színek, hangok raját a lelkem kasába.
Tél jön. A szív vénül s méz az orvossága.

Fekszem, mintha Dél szült volna és nem Észak!
Isten műhelyéből, hol nincs veriték-szag,
most jöttek e lombok. Szürcsölöm a csendet.
Egy gyöngyvirág egész hallhatóan csenget.
Nem volna csoda, ha állejtne egy nimfa.
Szatírként kacag egy száz bimbójú hím-fa.

Szürcsölöm a csendet, környékez a szender.
Megzörren a sűrű. Állat jó? vagy ember?
Két méternél hosszabb ember néz rám állván.
Szikár. Hetven éves. Nagy fejsze a vállán.
Sobri Jóska fajta. Az erdőnek öre.
Lassan közeledik s ő köszön előre.

Megkínálom borral. Vaslelket tart lába.
Lassan kinyílik, mint beroszdált vén láda.
A virágos gyepre kiteríti túlkát,
mint egy véres kendőt. Rég volt. Bál volt. Szidták,
leütött egy legényt doronggal vaktába
s még éjjel kiszökött, ki Amerikába.

Negyven éve örzi egyedül e fákat.
Megkérdem tépett-e pár szál gyöngyvirágot?
Azt mondja, nem szedett jó egynehány éve!
Tenger szépség között nincs szépségre éhe.
Betyárként baltával vigyázza az erdőt.
Nem jütyül se vág dall, se sötét kesergőt.

Megmutatja mégis hol terem. Keresgél,
csokrot szed maga is, fürgébb nyúlnál, nyestnél.
A kéz, mely gyilkolva forgatott dorongot,
gyöngyvirágot nyújt át. Csendesen borzongok
s hazafelé menve mintha azt a holtat
látnám a mocsárban, nem a teliholdat.